ΕΚΘΕΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠ' ΑΚΡΟΑΤΗΡΙΟΥ ΣΥΖΗΤΗΣΗ
στην υπόθεση C-219/88 *

I — Πραγματικά περιστατικά και διαδικασία

1. *Νομικό πλαίσιο και πραγματικά περιστατικά της διαφοράς της κύριας δίκης*

Το άρθρο 3 του κανονισμού (ΕΟΚ) 1224/80 του Συμβουλίου, της 28ης Μαΐου 1980, περί της δασμολογητέας αξίας των εμπορευμάτων (ΕΕ ειδ. έκδ. 02/08, σ. 28, στο εξής: κανονισμός), ορίζει τα εξής:

« 1. Η δασμολογητέα αξία των εισαγομένων εμπορευμάτων που καθορίζεται κατ' εφαρμογή του παρόντος άρθρου είναι η συναλλακτική αξία, δηλαδή η πράγματι πληρωθείσα ή πληρωτέα για τα εμπορεύματα τιμή, όταν πωλούνται προς εξαγωγή με προορισμό το τελωνειακό έδαφος της Κοινότητος, μετά από προσαρμογή που πραγματοποιείται σύμφωνα με το άρθρο 8 (...)

(...)

3. α) Η πράγματι πληρωθείσα ή πληρωτέα τιμή είναι η συνολική πληρωμή που έγινε ή πρόκειται να γίνει από τον αγοραστή προς τον πωλητή, ή υπέρ του πωλητού, για τα εισαγόμενα εμπορεύματα (...)

(...)

4. Η δασμολογητέα αξία δεν περιλαμβάνει τα έξοδα ή το κόστος που αναφέρονται κατωτέρω, υπό τον όρο ότι διακρίνονται από την πράγματι πληρωθείσα ή πληρωτέα για τα εισαγόμενα εμπορεύματα τιμή:

α) έξοδα σχετικά με εργασίες κατασκευής, εγκαταστάσεως, συναρμολογήσεως, συντηρήσεως ή τεχνικής βοηθείας, οι οποίες λαμβάνουν χώρα μετά την εισαγωγή όσον αφορά τα εισαγόμενα εμπορεύματα, όπως εγκαταστάσεις, μηχανές ή βιομηχανικό υλικό·

β) δασμοί και άλλες φορολογικές επιβαρύνσεις πληρωτέοι εντός της Κοινότητος λόγω της εισαγωγής ή της πωλήσεως των εμπορευμάτων. »

Το άρθρο 8 αναφέρει ορισμένα στοιχεία που πρέπει να προστίθενται στην πληρωτέα ή στην πράγματι καταβληθείσα τιμή.

Σύμφωνα με την παράγραφο 3 του εν λόγω άρθρου, « για τον καθορισμό της δασμολογητέας αξίας, ουδέν στοιχείο προστίθεται στην πράγματι πληρωθείσα ή πληρωτέα τιμή, με εξαίρεση τα στοιχεία που προβλέπονται στο παρόν άρθρο ».

Με το άρθρο 17 του κανονισμού συνιστάται επιτροπή δασμολογητέας αξίας, αποτελούμενη από αντιπροσώπους των κρατών μελών και προεδρευομένη από εκπρόσωπο της Επιτροπής.

Τον Οκτώβριο του 1981 η προσφεύγουσα εισήγαγε στην Κοινότητα βόειο κρέας από την Αργεντινή, για το οποίο δεν κατέβαλε καμία εισφορά, στο πλαίσιο της κοινοτικής δασμολογικής ποσοστώσεως η οποία είχε ανοιχτεί για το βόειο κρέας υψηλής ποιότητας βάσει του κανονισμού (ΕΟΚ) 217/81 του Συμβουλίου (ΕΕ L 38, σ. 1). Για να επιτύχει την υπαγωγή στις ευεργετικές διατάξεις του κανονισμού αυτού, όφειλε να προσκομίσει πιστοποιητικό γνησιότητας του εισαγόμενου κρέατος, σύμ-

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

φωνα με τις διατάξεις του κανονισμού (ΕΟΚ) 263/81 της Επιτροπής (ΕΕ L 27, σ. 52), και συγκεκριμένα σύμφωνα με το άρθρο 4, παράγραφος 1, που ορίζει τα εξής:

« 1. Ένα πιστοποιητικό γνησιότητος ισχύει μόνον όταν είναι δεόντως συμπληρωμένο και θεωρημένο, σύμφωνα με τις ενδείξεις που εμφαίνονται στα παραρτήματα I και II, από έναν εκδώσαντα οργανισμό που αναφέρεται στον πίνακα του παραρτήματος II. »

Κατά την εισαγωγή του εν λόγω προϊόντος, η προσφεύγουσα δήλωσε ως δασμολογητέα αξία την τιμή που αναγραφόταν στο τιμολόγιο, χωρίς να συμπεριλάβει τα έξοδα για την απόκτηση των πιστοποιητικών γνησιότητας.

Το καθού πρόσθεσε τα έξοδα αυτά στην τιμή για να υπολογίσει τη δασμολογητέα αξία και τους αντίστοιχους δασμούς.

Η προσφεύγουσα υπέβαλε διοικητική ένσταση και, στη συνέχεια, προσέφυγε στη δικαιοσύνη, τα αιτήματά της όμως δεν έγιναν δεκτά. Άσκησε αναίρεση (Revision) ενώπιον του Bundesfinanzhof, υποστηρίζοντας ιδίως ότι τα σχετικά με τη χορήγηση του πιστοποιητικού έξοδα δεν αποτελούν μέρος της τιμής πωλήσεως του εμπορεύματος, την οποία είχε διαπραγματευτεί προηγουμένως και ξεχωριστά. Παρέθεσε επιπλέον την απόφαση του Δικαστηρίου της 9ης Φεβρουαρίου 1984, Ospig (7/83, Συλλογή 1984, σ. 609), στην οποία το Δικαστήριο έκρινε ότι:

« Τα έξοδα ποσόστωσης, που απαιτούνται για την απόκτηση ποσοστώσεων εξαγωγής, δεν αποτελούν αναπόσπαστο μέρος της δασμολογητέας αξίας των εμπορευμάτων που εισάγονται στην Κοινότητα, κατά την έννοια των διατάξεων του κανονισμού 1224/80 του Συμβουλίου, της 28ης Μαΐου 1980, περί της δασμολογητέας αξίας των εμπορευμάτων, όπως τροποποιήθηκε από τον κανονισμό 3193/80 του Συμβουλίου, της 8ης Δεκεμβρίου 1980. »

Το καθού ανέφερε την υπ' αριθμόν 15 γνώμη της επιτροπής δασμολογητέας αξίας, η οποία, επιληφθείσα του ίδιου ζητήματος το οποίο αφορά η αναίρεση, έκρινε ότι το ποσό που απαιτείται για την πιστοποίηση της γνησιότητας των εμπορευμάτων πρέπει να θεωρείται ως μέρος της τιμής.

2. *Εκτίμηση του παραπέμποντος δικαστηρίου*

Λαμβάνοντας υπόψη την απόφαση Ospig, το παραπέμπον δικαστήριο δεν είναι πεπεισμένο ότι η εν λόγω επιτροπή ερμήνευσε ορθά το εφαρμοστέο κοινοτικό δίκαιο με το πόρισμά της. Σύμφωνα με τις αρχές που έχει καθιερώσει νομολογιακά το Δικαστήριο, θα μπορούσαν εξίσου να μην λαμβάνονται υπόψη για τη δασμολογητέα αξία τα ποσά τα οποία καταβάλλονται δυνάμει της κοινοτικής ρυθμίσεως περί ποσοστώσεων, παρά το γεγονός ότι τα πιστοποιητικά αφορούν τα εισαγόμενα εμπορεύματα και δεν τυγχάνουν χωριστής μεταχειρίσεως και ότι τα εν λόγω ποσά δεν προορίζονται αποκλειστικά για την κάλυψη των σχετικών εξόδων.

Το Bundesfinanzhof παρατηρεί επίσης ότι το ζήτημα δεν θα ετίθετο, εάν δεν απαιτούντο καθόλου έξοδα για την απόκτηση των πιστοποιητικών, πράγμα το οποίο θα μπορούσε να έχει ως αποτέλεσμα, σε άλλες περιπτώσεις, τον καθορισμό αυθαίρετης ή πλασματικής δασμολογητέας αξίας. Το εν λόγω δικαστήριο εκτιμά ότι πρέπει επίσης να εξεταστεί η περίπτωση κατά την οποία το πιστοποιητικό αυτό πωλείται από ένα τρίτο σφαγείο.

Κατά το Bundesfinanzhof, εάν τα εν λόγω ποσά θεωρηθούν ότι αποτελούν μέρος της συναλλακτικής αξίας, τότε τίθενται και άλλα ερμηνευτικά ζητήματα, αν και λιγότερο περίπλοκα. Πράγματι τα ποσά αυτά δεν εμπίπτουν στην έννοια « δασμοί και άλλες φορολογικές επιβαρύνσεις » του άρθρου 3, παράγραφος 4, στοιχείο β, του κανονισμού, παρά το γεγονός ότι η προσφεύγουσα τα χαρακτηρίζει ως « μετατεθείσες εισφορές ».

Εντούτοις, εάν πρέπει να εφαρμοστεί το στοιχείο β, θα πρέπει να εξεταστεί αν το ποσό των φορολογικών επιβαρύνσεων διακρίνεται από την τιμή, δεδομένου ότι στα τιμολόγια αναγράφεται ένα συνολικό ποσό, ενώ παράλληλα εμφαίνονται και τα επιμέρους ποσά που το συναποτελούν.

Το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι, εάν τα εν λόγω ποσά πρέπει να θεωρηθούν ότι αποτελούν μέρος της συναλλακτικής αξίας, η αξία αυτή θα έπρεπε να μειωθεί αναλόγως, διότι αυτά τα ποσά συνιστούν επιδοτήσεις, στερείται νομικού ερείσματος. Το άρθρο 8 του κανονισμού προβλέπει μόνο στοιχεία που προστίθενται στην τιμή και δεν κάνει λόγο για έξοδα πιστοποιητικών, η πρόσθεση των οποίων επομένως απαγορεύεται δυνάμει της παραγράφου 3. Η όλη διαφωνία αφορά τον καθορισμό της τιμής.

3. *Προδικαστικά ερωτήματα*

Για τους λόγους αυτούς, το Bundesfinanzhof υπέβαλε στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα με Διάταξη της 26ης Μαΐου 1988:

« 1) Έχει ο κανονισμός (ΕΟΚ) 1224/80 του Συμβουλίου της 28ης Μαΐου 1980, περί της δασμολογητέας αξίας των εμπορευμάτων (ΕΕ ειδ. έκδ. 02/008, σ. 218), και συγκεκριμένα το άρθρο 3, παράγραφοι 1 και 3, στοιχείο α, την έννοια ότι κατά την εκτίμηση της δασμολογικής αξίας βοείου κρέατος Αργεντινής το οποίο τέθηκε σε ελεύθερη κυκλοφορία το 1981 ατελώς, στο πλαίσιο μιας κοινοτικής δασμολογικής ποσοστώσεως, πρέπει στην πράγματι πληρωθείσα ή πληρωτέα τιμή (συναλλακτική αξία) να συνυπολογιστούν και τα ποσά που καταβλήθηκαν πέραν της τιμής του εμπορεύματος στον πωλητή για τα πιστοποιητικά γνησιότητας που ήταν αναγκαία για να ισχύσουν οι ευεργετικές διατάξεις της ρυθμίσεως περί ποσοστώσεως;

2) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο ερώτημα 1:

έχει ο προαναφερθείς κανονισμός, και συγκεκριμένα το άρθρο 3, παράγραφος 4, στοιχείο β, την έννοια ότι τα ποσά που καταβλήθηκαν για τα πιστοποιητικά πρέπει να αντιμετωπίζονται, για τον καθορισμό της δασμολογητέας αξίας, όπως ακριβώς οι επιβαρύνσεις που καταβάλλονται στην Κοινότητα λόγω της εισαγωγής;

3) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο ερώτημα 2:

έχει ο προαναφερθείς κανονισμός, και συγκεκριμένα το άρθρο 3, παράγραφος 4, την έννοια ότι, εφόσον στο τιμολόγιο αναγράφεται ένα συνολικό ποσό για το εμπόρευμα και για τα πιστοποιητικά, αλλά εμφαίνεται σαφώς και το ύψος των ποσών που καταβλήθηκαν για τα πιστοποιητικά αυτά, πληρούται η προϋπόθεση ότι τα ποσά αυτά πρέπει να διακρίνονται από την πράγματι πληρωθείσα ή πληρωτέα για τα εισαγόμενα εμπορεύματα τιμή; »

4. *Διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου*

Η Διάταξη περί παραπομπής πρωτοκολλήθηκε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 3 Αυγούστου 1988.

Σύμφωνα με το άρθρο 20 του Πρωτοκόλλου περί του Οργανισμού του Δικαστηρίου της ΕΟΚ, κατέθεσαν γραπτές παρατηρήσεις στις 17 Οκτωβρίου 1988 η Malt GmbH, εκπροσωπουμένη από τον D. Ehle, δικηγόρο Κολωνίας, και στις 19 Οκτωβρίου 1988 η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπουμένη από τον νομικό της σύμβουλο J. Sack.

Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή και μετά από ακρόαση του γενικού εισαγγελέα, το Δικαστήριο αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων.

II — Περίληψη των γραπτών παρατηρήσεων που κατατέθηκαν στο Δικαστήριο

Η *προσφεύγουσα* αναφέρει ότι τα πιστοποιητικά χορηγούνται και κατανέμονται μεταξύ των σφαγείων από τα οποία προέρχονται τα προς εξαγωγή κρέατα από τις εθνικές αρχές των οικείων τρίτων χωρών σύμφωνα με διαδικασίες που θεσπίζουν οι ίδιες.

Αντίθετα από την κατάσταση που επικρατεί σε άλλες χώρες, στα σφαγεία της Αργεντινής παραχωρούνται ποσοστώσεις, τις οποίες δεν επιτρέπεται να μεταφέρουν απευθείας σε άλλα σφαγεία. Εντούτοις γίνονται τέτοιες μεταφορές εμμέσως, καθόσον ένα σφαγείο που έχει μεν ζώα προς σφαγή, όχι όμως υπόλοιπο ποσοστώσεως, προωθεί προς σφαγή τα ζώα αυτά σε ένα άλλο σφαγείο το οποίο διαθέτει ακόμη ποσοστώσεις. Αυτό το τελευταίο σφαγείο εκδίδει συγχρόνως το πιστοποιητικό γνησιότητας και ζητεί την καταβολή του σχετικού ποσού.

Όταν τα σφαγεία στα οποία απευθύνεται συνήθως η προσφεύγουσα επιχείρηση δεν έχουν πλέον διαθέσιμα υπόλοιπα ποσοστώσεως, η επιχείρηση αυτή αναζητεί άλλα σφαγεία μέσω ενός τοπικού πρακτορείου. Το επιπλέον ποσό που πρέπει να καταβληθεί για το πιστοποιητικό, το οποίο παρέχει στην προσφεύγουσα τη δυνατότητα να εισαγάγει το κρέας χωρίς να καταβάλει εισφορές, αποτελεί πάντοτε το αντικείμενο χωριστής διαπραγμάτευσης.

Η προσφεύγουσα αποδίδει ιδιαίτερη σημασία στην έκτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού, σύμφωνα με την οποία « ο παρών κανονισμός έχει ως στόχο να προωθήσει το παγκόσμιο εμπόριο καθιερώνοντας ένα σύστημα τελωνειακής εκτιμήσεως δίκαιο, ομοιόμορφο και ουδέτερο, το οποίο να αποκλείει τη χρησιμοποίηση αυθαιρέτων ή πλασματικών δασμολογητέων αξιών ».

Όσον αφορά τη γνώμη της επιτροπής δασμολογητέας αξίας, η γνώμη αυτή βασίζεται στην αντίληψη ότι το πιστοποιητικό δεν μπορεί να αντιμετωπίζεται χωριστά από το εμπόρευμα και ότι δεν έχει αυτοτελή αξία.

Εντούτοις η γνώμη αυτή δεν ευσταθεί. Αφού διαπραγματευτούν την τιμή του κρέατος, τα μέρη συζητούν αν το εμπόρευμα πρέπει να παραδοθεί με ή χωρίς πιστοποιητικό.

Μπορεί να συμβεί να εξαχθεί το κρέας χωρίς πιστοποιητικό, για παράδειγμα όταν εισάγεται κατεψυγμένο, για να υπαχθεί στις γενικές τελωνειακές ποσοστώσεις κατεψυγμένου κρέατος, ή όταν έχουν εξαντληθεί μεν οι ποσοστώσεις, αλλά ο αγοραστής υποχρεούται να εφοδιάσει με κρέας ορισμένους πελάτες.

Εάν αντιθέτως, αποφασιστεί να αγοραστεί το εμπόρευμα με πιστοποιητικό, τα μέρη πρέπει να συμφωνήσουν επί του συμπληρωματικού ποσού που πρέπει να καταβληθεί. Το ποσό αυτό είναι συνήθως χαμηλότερο από την ισχύουσα εισφορά, έτσι ώστε να μπορέσει ο αγοραστής να έχει κάποιο κέρδος από τη συναλλαγή. Το επιπλέον ποσό άλλοτε χρεώνεται στο τιμολόγιο μαζί με την τιμή του κρέατος και άλλοτε χωριστά, ιδίως όταν οι ποσοστώσεις και τα πιστοποιητικά αγοράζονται από τρίτες επιχειρήσεις, για παράδειγμα από το πρακτορείο που ενεργεί ως μεσάζων. (Η προσφεύγουσα επισυνάπτει στις παρατηρήσεις της ένα τέτοιο τιμολόγιο.)

Βάσει αυτών των πραγματικών περιστατικών η προσφεύγουσα θεωρεί ότι το επιπλέον ποσό δεν αποτελεί μέρος της τιμής. Υφίσταται μία αγοραία τιμή για το κρέας, η οποία δεν εξαρτάται από το αν το εμπόρευμα θα εισαχθεί ατελώς. Η συναλλακτική αξία δεν μπορεί να περιλαμβάνει το τίμημα που καταβάλλεται για άλλα αγαθά ή άλλες υπηρεσίες πέραν όσων απαριθμούνται στο άρθρο 8 του κανονισμού, μεταξύ των οποίων δεν περιλαμβάνονται τα ποσά τα οποία καταβάλλονται για την έκδοση

πιστοποιητικών γνησιότητας. Για το επιπλέον ποσό που καταβάλλεται έναντι της χορηγήσεως του πιστοποιητικού, το οποίο παρέχει τη δυνατότητα στον αγοραστή να εισαγάγει ατελώς τα κρέατα, γίνεται χωριστή διαπραγμάτευση. Η θεωρητική του αξία είναι ίση προς την κοινοτική εισφορά, η οποία όμως καθορίζεται σε τέτοιο επίπεδο, ώστε να αποθαρρύνει τις εισαγωγές.

Για το σφαγείο από το οποίο προέρχονται τα προς εξαγωγή κρέατα το επιπλέον ποσό αποτελεί επιδότηση, η οποία αντισταθμίζει κατά ένα μέρος τις ζημίες που υφίστανται τα σφαγεία της Αργεντινής λόγω της θεσπίσεως των κοινοτικών εισφορών.

Επομένως τα επιπλέον ποσά αποτελούν, το πολύ, έξοδα και δεν μπορούν να συμπεριληφθούν στην πληρωθείσα ή την πληρωτέα τιμή. Δεν περιλαμβάνονται στην περιοριστική απαρίθμηση του άρθρου 8 (βλ. επίσης τη σκέψη 12 της προαναφερθείσας αποφάσεως Ospig).

Όπως και στην υπόθεση Ospig, όπου το Δικαστήριο έκρινε ότι τα έξοδα ποσοστώσεως υφαντουργικών προϊόντων δεν αποτελούν μέρος της δασμολογητέας αξίας κατά την έννοια του κανονισμού, ο σκοπός της ρυθμίσεως βάσει της οποίας πραγματοποιήθηκαν οι εν λόγω εισαγωγές είναι διαφορετικός από τον σκοπό του κανονισμού περί δασμολογητέας αξίας. Στην υπόθεση Ospig επρόκειτο για περιορισμό των εισαγωγών. Στην παρούσα υπόθεση πρόκειται για κοινοτική ρύθμιση προβλέπουσα μια δασμολογική ποσόστωση που εξαρτάται από τη χορήγηση πιστοποιητικών. Η ρύθμιση αυτή έχει ως σκοπό να εξασφαλίσει, στο πλαίσιο της GATT, την πώληση ορισμένων ποσοτήτων κρεάτων χωρίς την καταβολή κοινοτικών εισφορών.

Ο κανονισμός πρέπει να ερμηνευτεί χωρίς να συσχετιστεί προς την άλλη αυτή ρύθμιση.

Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται επίσης, χρησιμοποιώντας αναλογικά και άλλα επιχειρήματα που είχαν προβληθεί στην υπόθεση Ospig, ότι τα πιστοποιητικά δεν έχουν άμεση σχέση με συμβόλαια πωλήσεως συγκεκριμένων εμπορευμάτων, ότι το κόστος τους είναι ανεξάρτητο από την αξία του κρέατος, ότι τα έξοδα μπορούν να καταβληθούν σε τρίτο που δεν εξαρτάται από τον πωλητή (παραδείγματος χάρη στο πρακτορείο το οποίο ενεργεί ως μεσάζων) και ότι τα έξοδα αυτά προκαλούνται από την εμπορική πολιτική της Κοινότητας.

Σύμφωνα με τη νομολογία του Δικαστηρίου, η έκτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού έχει ιδιαίτερη σημασία για την ερμηνεία ιδίως του άρθρου 3 (βλ. την απόφαση Ospig, καθώς και την απόφαση επί της υποθέσεως 65/85, Hauptzollamt Hamburg-Ericus κατά Van Houten International GmbH, Συλλογή 1986, σ. 447, σκέψη 14).

Η προσμέτρηση του επιπλέον ποσού στη δασμολογητέα αξία είναι αντίθετη προς ένα δίκαιο, ομοιόμορφο και ουδέτερο σύστημα τελωνειακής εκτιμήσεως. Βάση της συναλλακτικής αξίας είναι η σύμβαση πωλήσεως των εμπορευμάτων. Αντίθετα, η κτήση του δικαιώματος ατελούς εισαγωγής είναι ανεξάρτητη από την αξία των εμπορευμάτων, η δε προσμέτρησή του θα έθιγε την ουδετερότητα του συστήματος τελωνειακής εκτιμήσεως. Η λύση αυτή επιβάλλεται και για τον λόγο ότι το ποσό αυτό αποτελεί στην πραγματικότητα επιδότηση. Ο αυθαίρετος χαρακτήρας αυτής της τελωνειακής εκτιμήσεως καθίσταται πρόδηλος, όταν το επιπλέον ποσό χρεώνεται όχι από τον πωλητή του εμπορεύματος αλλά από τρίτο.

Η προσφεύγουσα προτείνει στο Δικαστήριο να απαντήσει ως εξής στο πρώτο ερώτημα:

«Οι διατάξεις του άρθρου 3, παράγραφοι 1 και 3, στοιχείο α, του κανονισμού (ΕΟΚ) 1224/80 έχουν την έννοια ότι τα ποσά που

καταβάλλονται επιπλέον της τιμής του εμπορεύματος για τα πιστοποιητικά γνησιότητας τα οποία απαιτούνται για την εφαρμογή της ρυθμίσεως περί ποσοστώσεων δεν αποτελούν μέρος της δασμολογητέας αξίας (συναλλακτικής αξίας) των εμπορευμάτων που εισάγονται στην Κοινότητα. »

Όσον αφορά το δεύτερο ερώτημα, η προσφεύγουσα θεωρεί ότι τα επιπλέον ποσά αντιστοιχούν ουσιαστικά προς τις εισφορές, από την είσπραξη των οποίων παραιτείται η Κοινότητα, και επομένως φορολογικές επιβαρύνσεις, η πληρωμή των οποίων μετατίθεται από την Κοινότητα στην Αργεντινή. Επιπλέον, τα ποσά αυτά καταβάλλονται εντός της Κοινότητας υπέρ του πωλητή, μόλις τα κρέατα τεθούν σε ελεύθερη κυκλοφορία. Πράγματι, το άρθρο 3, παράγραφος 4, στοιχείο β, του κανονισμού δεν ορίζει ότι η εν λόγω επιβάρυνση πρέπει να καταβάλλεται στις τελωνειακές ή άλλες εθνικές αρχές.

Κατά συνέπεια η προσφεύγουσα προτείνει να δοθεί η εξής απάντηση στο δεύτερο ερώτημα:

« Το άρθρο 3, παράγραφος 4, στοιχείο β, του κανονισμού (ΕΟΚ) 1224/80 έχει την έννοια ότι τα ποσά που καταβάλλονται για τη χορήγηση πιστοποιητικών γνησιότητας/ποσοστώσεων πρέπει να θεωρούνται, για τον καθορισμό της δασμολογητέας αξίας του εμπορεύματος, ως φορολογικές επιβαρύνσεις καταβλητέες λόγω της εισαγωγής. »

Επί του τρίτου ερωτήματος η προσφεύγουσα συμφωνεί με το Bundesfinanzhof για το αν το επιπλέον ποσό πρέπει να διακρίνεται από την καταβληθείσα ή την καταβλητέα τιμή. Τα διάφορα στοιχεία που τη συνθέτουν αναφέρονται χωριστά στο τιμολόγιο. Τούτο είναι σύμφωνο προς τη νομολογία του Bundesfinanzhof που αφορά τα έξοδα μεταφοράς.

Η προσφεύγουσα προτείνει να δοθεί η ακόλουθη απάντηση στο τρίτο ερώτημα:

« Η προϋπόθεση χωριστής εγγραφής, κατά την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 4, του κανονισμού (ΕΟΚ) 1224/80, πληρούται όταν αναφέρεται στο τιμολόγιο το συνολικό ποσό το οποίο καταβλήθηκε για το εμπόρευμα και για τις ποσοστώσεις/πιστοποιητικά γνησιότητας, προκύπτουν όμως τα διάφορα στοιχεία που συνθέτουν το κόστος. »

Η *Επιτροπή* ισχυρίζεται ότι πρέπει να ληφθεί ως αφετηρία, όπως δέχτηκε το Δικαστήριο με την προαναφερθείσα απόφαση Ospig, το άρθρο 3 του κανονισμού και ιδίως η παράγραφος 3, από την οποία προκύπτει ότι πρέπει να λαμβάνεται υπόψη το συνολικό αντίτιμο το οποίο κατέβαλε ή πρόκειται να καταβάλει για τα εισαγόμενα εμπορεύματα ο αγοραστής απευθείας στον πωλητή ή για λογαριασμό του.

Κατά την Επιτροπή, από τη διάταξη αυτή προκύπτει σαφώς ότι τα σχετικά με το πιστοποιητικό γνησιότητας έξοδα πρέπει να περιλαμβάνονται στη δασμολογητέα αξία, δεδομένου ότι αυτό το πιστοποιητικό έχει μια σημαντική διαφορά από το πιστοποιητικό εξαγωγής το οποία απαιτείται στο πλαίσιο του συστήματος που εφαρμόζεται για τα υφαντουργικά προϊόντα.

Το πιστοποιητικό εξαγωγής αυτό, το οποίο χορηγείται από τη χώρα εξαγωγής, αναφέρεται δηλαδή όχι σε συγκεκριμένα εμπορεύματα, αλλά σε μια καθορισμένη κατηγορία (για παράδειγμα, υποκάμισα προελεύσεως Χογκ-Κογκ). Το εμπόρευμα και το πιστοποιητικό ενδέχεται να πωλούνται χωριστά, και μάλιστα από διαφορετικά πρόσωπα. Μπορεί επίσης να πωλούνται συγχρόνως από τον πωλητή, όπως στην υπόθεση Ospig.

Αντίθετα, για την εισαγωγή βοείου κρέατος υψηλής ποιότητας, ο αγοραστής δεν μπορεί να αποκτήσει το πιστοποιητικό χωριστά από το κρέας, διότι το πιστοποιητικό αυτό αφορά ένα συγκεκριμένο εμπόρευμα, όπως προκύπτει από τις διατάξεις του προαναφερθέντος κανονι-

σμού 263/81. Από τη διατύπωση του πιστοποιητικού που προβλέπεται στον κανονισμό αυτό (« Ο υπογεγραμμένος πιστοποιώ ότι το βόειο κρέας που περιγράφεται στο παρόν πιστοποιητικό ανταποκρίνεται στους ορισμούς που εμφαίνονται στην πίσω σελίδα ») προκύπτει ότι είναι αδύνατη η χορήγησή του χωρίς προηγουμένως να έχει γίνει έλεγχος του προοριζόμενου προς σφαγή βοοειδούς, ώστε να εξακριβωθεί η ορθότητα των στοιχείων που αναφέρονται στο πιστοποιητικό σχετικά με την εκτροφή του, την τροφή του κ.λπ.

Αφού λοιπόν το πιστοποιητικό αφορά ένα εμπόρευμα προς το οποίο είναι άρρηκτα συνδεδεμένο, τα σχετικά έξοδα πρέπει να θεωρηθούν ότι αποτελούν μέρος της τιμής πωλήσεως και της συναλλακτικής αξίας: τα ποσά που καταβάλλονται για το πιστοποιητικό αποτελούν πληρωμή έναντι του εμπορεύματος, έστω και αν αναφέρονται χωριστά στο τιμολόγιο.

Ενόψει του συμπεράσματος αυτού η Επιτροπή δεν θεωρεί απαραίτητο να εξετάσει αν το άρθρο 8 του κανονισμού επιτρέπει ενδεχομένως την προσθήκη των εξόδων αυτών στη δασμολογητέα αξία.

Όσον αφορά το δεύτερο ερώτημα, κατά τη γνώμη της Επιτροπής προκύπτει σαφώς από το γράμμα του άρθρου 3, παράγραφος 4, στοιχείο β, του κανονισμού ότι, αφού η καταβολή των σχετικών με το πιστοποιητικό εξόδων δεν πραγματοποιείται εντός της Κοινότητας αλλά στη χώρα εξαγωγής, η εν λόγω διάταξη δεν εφαρμόζεται.

Κατά συνέπεια δεν τίθεται το ζήτημα αν τα έξοδα εμπίπτουν στην έννοια « φορολογικές επιβαρύνσεις », η οποία αναφέρεται στη διάταξη αυτή.

Δεδομένης της αρνητικής απαντήσεως στο δεύτερο ερώτημα, παρέλκει η εξέταση του τρίτου ερωτήματος.

Κατόπιν αυτών η Επιτροπή προτείνει στο Δικαστήριο να απαντήσει ως εξής στα προδικαστικά ερωτήματα:

« 1) Το άρθρο 3, παράγραφοι 1 και 3, του κανονισμού (ΕΟΚ) 1224/80 του Συμβουλίου, της 28ης Μαΐου 1980, περί της δασμολογητέας αξίας των εμπορευμάτων, έχει την έννοια ότι, για τον καθορισμό της δασμολογητέας αξίας βοείου κρέατος Αργεντινής που εισήχθη το 1981 στα πλαίσια του κανονισμού (ΕΟΚ) 217/81 του Συμβουλίου, της 20ής Ιανουαρίου 1981, περί ανοίγματος κοινοτικής δασμολογικής ποσοστώσεως βοείων κρεάτων υψηλής ποιότητας, νωπών, διατηρημένων δι' απλής ψύξεως ή κατεψυγμένων, των διακρίσεων 02.01 Α ΙΙ α και 02.01 Α ΙΙ β, τα ποσά που καταβλήθηκαν στον πωλητή, πέραν της τιμής του εμπορεύματος, για τα πιστοποιητικά γνησιότητας, τα οποία απαιτούνταν προς εφαρμογή της κανονιστικής ρυθμίσεως περί ποσοστώσεων, πρέπει να προστεθούν στην πράγματι πληρωθείσα ή πληρωτέα τιμή.

2) Το άρθρο 3, παράγραφος 4, στοιχείο β, του κανονισμού περί της δασμολογητέας αξίας των εμπορευμάτων δεν μπορεί να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι τα ποσά που καταβάλλονται για το πιστοποιητικό πρέπει να θεωρούνται ως φορολογικές επιβαρύνσεις καταβαλλόμενες εντός της Κοινότητας λόγω της εισαγωγής. »

III — Απάντηση στο ερώτημα που υπέβαλε το Δικαστήριο

Το Δικαστήριο ζήτησε από την Επιτροπή να εκφράσει τη γνώμη της αναφορικά με το αν η ακολουθούμενη διαδικασία στην Αργεντινή για τη χορήγηση των πιστοποιητικών γνησιότητας ήταν σύμφωνη προς τις διατάξεις του κανονισμού 263/81. Η Επιτροπή απάντησε καταφατικά.

Κατά την άποψη της Επιτροπής, η συμφωνία περί βοείου κρέατος μεταξύ της Δημοκρατίας της Αργεντινής και της Κοινότητας (ABl. L 171 της 17.3.1980, σ. 169) παραχωρεί πλήρη ελευθερία στις αρχές της Αργεντινής όσον αφορά τη διαδικασία χορηγήσεως των πιστοποιητικών γνησιότητας, αρκεί να παρέχονται όλες οι εγγυήσεις ότι το εμπόρευμα ανταποκρίνεται στα στοιχεία που αναγράφονται στο πιστοποιητικό. Συναφώς η Επιτροπή αναφέρεται επίσης στο άρθρο 5 του κανονισμού 263/81, καθώς και στην τρίτη αιτιολογική σκέψη του.

Το σύστημα μεταφοράς ποσοστώσεων, το οποίο περιγράφει η προσφεύγουσα στις παρατηρήσεις της, δεν απαγορεύεται: αντίθετα, είναι σύμφωνο προς τους στόχους των σχετικών με τις εισαγωγές συστημάτων. Δεδομένου ότι πρόκειται για εμπορικής φύσεως παραχώρηση της Κοινότητας προς την Αργεντινή και όχι για σύστημα προτιμήσεως των κοινοτικών επιχειρήσεων, η κατανομή των εξαγόμενων ποσοτήτων και ο καθορισμός των τιμών δεν παρουσιάζουν ενδιαφέρον για την Κοινότητα, αρκεί να γίνεται ορθά η χορήγηση των πιστοποιητικών.

Η Επιτροπή προσθέτει ότι, όποιος και αν είναι ο τρόπος κτήσεως των πιστοποιητικών γνησιότητας, το εμπόρευμα και το πιστοποιητικό αποτελούν ένα σύνολο και δεν μπορούν να διαχωριστούν. Παρέχονται μαζί από την εξαγωγική επιχείρηση στον κοινοτικό αγοραστή και, συνεπώς, τόσο η τιμή του εμπορεύματος όσο και τα έξοδα για τη σύνταξη του πιστοποιητικού πρέπει να περιλαμβάνονται στη δασμολογητέα αξία.

Gordon Slynn
εισηγητής δικαστής